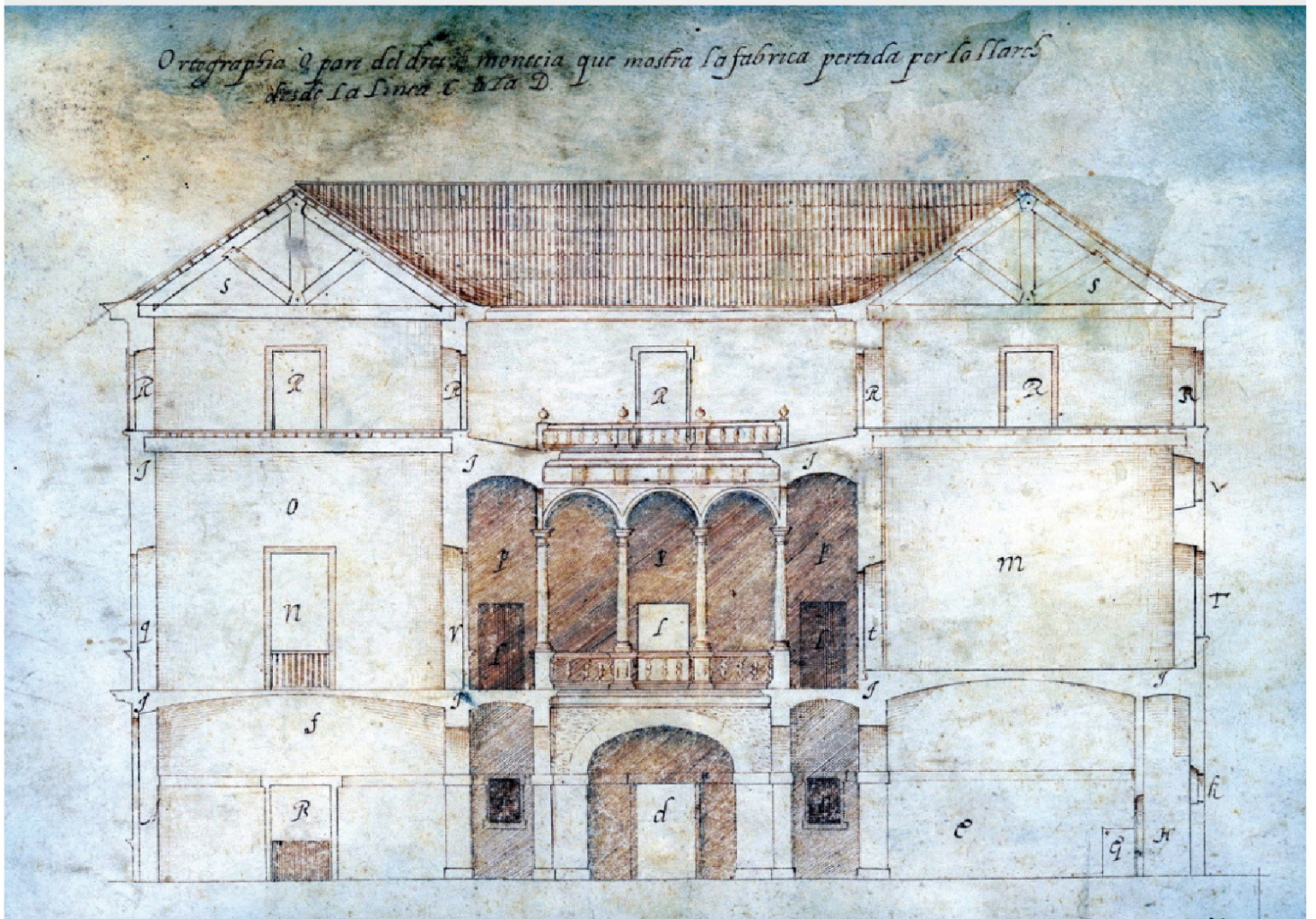

Ajuntament de Mataró

Guia de visita

L'AJUNTAMENT DE MATARÓ

DADES GENERALS

Recorregut: Exterior (recepció dels visitants)
Vestíbul de la planta baixa
Escala
Vestíbul primer pis
Saló de Sessions
Sala de Regidors
Sala dels Lleons
Pati Central
Galeria dels Mataronins Il·lustres

NOTA: El recorregut pel primer pis pot canviar l'ordre de sales a visitar, segons la quantitat de grups simultanis.

GUIA DE VISITA

EXTERIOR

FAÇANA

Els regidors donaran la benvinguda als ciutadants a l'entrada i es farà una breu presentació de la visita i una introducció històrica de la institució i de l'edifici de l'Ajuntament de Mataró:

L'actual Ajuntament de Mataró, tant des del punt de vista institucional com arquitectònic, és fruit de diversos segles d'història. Les transformacions polítiques i socials han deixat la seva empremta, també en l'edifici que ara visitarem: les obres d'ampliació i les reformes que s'hi han realitzat han estat constants sobretot des del segle XVII perquè calia adaptar les necessitats dels mataronins a l'organització de l'Administració municipal i als gustos arquitectònics, les tendències estètiques i les prioritats simbòliques de cada època. Per tant, la visita a l'Ajuntament de Mataró és una passejada per més de quatre-cents anys de la història de la ciutat. Per això, ens haurem de remuntar a l'edat mitjana...

DEL CONSELL DE LA UNIVERSITAT A L'AJUNTAMENT DEL SEGLE XXI

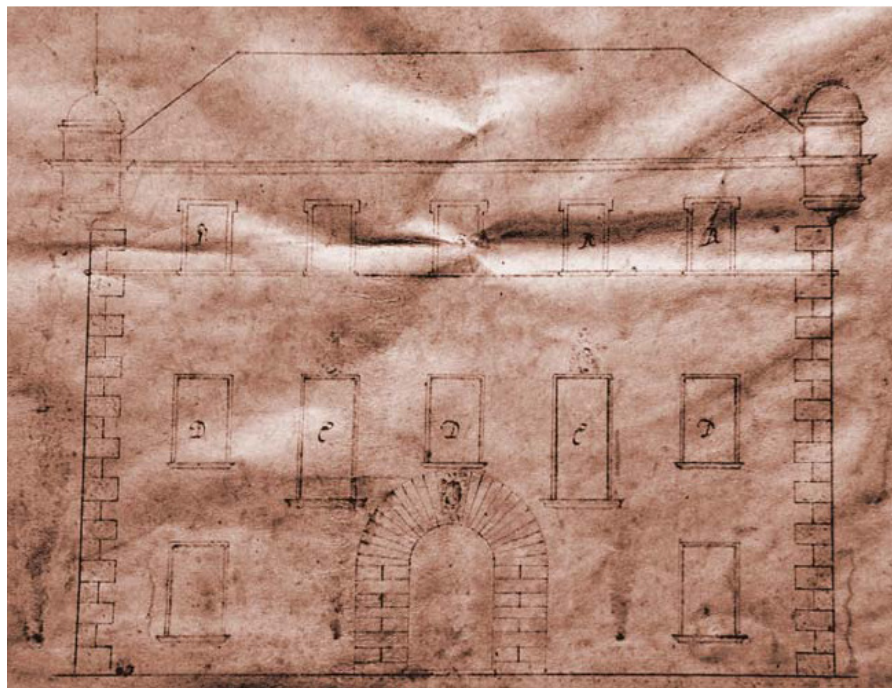
Al **segle XV**, durant el regnat d'Alfons el Magnànim, el terme del Castell de Mataró es va alliberar de la senyoria feudal i incorporar a la Corona. Als seus habitants se'ls va permetre constituir un òrgan de govern municipal, el Consell de la Universitat. El terme de la universitat de Mataró estava format per dues parròquies, la de Santa Maria de Mataró i la de Sant Andreu de Llavaneres. En aquella època, *la universitat* tenia un sentit de comunitat veïnal, una entitat premunicipal destinada a buscar solucions a les dificultats o conflictes comuns entre els habitants del terme.

Durant el **segle XVI**, la *Universitat* es va anar transformant en una entitat política amb caràcter propi i es va dotar d'òrgans de direcció i de representació (jurats, consellers, caixers...). Els càrrecs van patir un canvi en el sistema d'elecció, es passaria del sistema de cooptació (elecció dels membres del consell basat en la designació per part dels membres que ja en formen part) a la insaculació (sistema d'elecció de sac o sort, el rei aprovava una llista de les persones idònies per als càrrecs, el nom de les quals era col·locat en paperets en el sac).

Algunes de les competències del govern del *Consell de la Universitat* eren vetllar per l'abastiment de queviures, el control dels pesos, preus i mesures en el mercat. El batlle s'encarregava de la defensa de la vila, vetllar pels privilegis de la vila, prevenir epidèmies... A finals d'aquest segle, el *Consell de la Universitat* va començar a reunir-se habitualment a la Capella de Santa Magdalena, situada a la planta baixa de l'edifici on ens trobem, aleshores l'hospital de la vila.

L'antic *Consell de la Universitat* no va tenir una seu més o menys estable fins al **segle XVII** quan s'ocupa l'actual emplaçament. L'Hospital de Santa Magdalena va ser traslladat a l'actual carrer de l'Hospital situat fora de muralles i aïllat del nucli urbà.

L'edifici es va reformar a partir del projecte del mestre d'obres **Jaume Vendrell (1635)**: era un edifici de planta rectangular, amb l'entrada principal a la banda de la Riera de Cirera (actual carrer de La Riera) i un accés secundari pel carrer d'en Palau. La façana tenia l'aspecte de casal senyorial, amb una gran portalada dovellada, flanquejada per dos finestrals. Dos balcons i tres finestrals presidien el primer pis; a l'alçada de la segona planta hi havia cinc finestres disposades simètricament a sobre de les obertures del primer pis; la coberta era a dues vessants i destacaven dues torrasses a les cantonades de l'edifici.

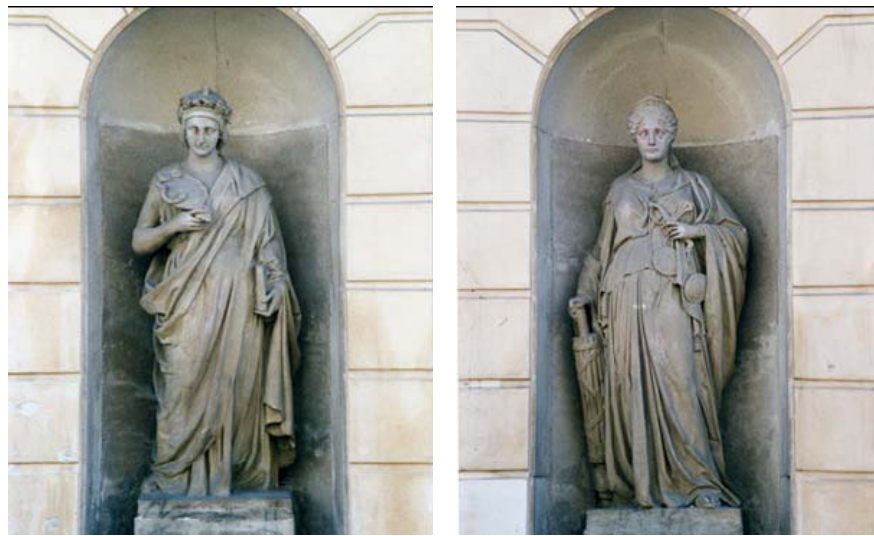

Amb el Decret de Nova Planta (16 gener de 1716), Felip V va instaurar a Catalunya un nou sistema de govern i una nova organització territorial (desaparició de les vegueries). Amb això, al **segle XVIII** Mataró va esdevenir Ciutat i també Cap de Corregiment. Mataró disposava de corregidor, que era el representant suprem de la monarquia a escala territorial, de tinent corregidor i de vuit regidors elegits pel rei amb caràcter indefinit. En aquell moment també desapareixia l'antic *Consell de la Universitat*, renovat anualment i de caràcter oligàrquic.

L'organització administrativa local girava substancialment al voltant de la figura del corregidor, governador militar i polític de tot el Corregiment, que sovint interferia en la gestió municipal. La composició de l'Ajuntament, imposada des del Consell de Castella, comportava l'exclusió de l'oligarquia local, que detenia el poder econòmic.

El **segle XIX** va marcar la fi de l'antic règim, dels corregiments i del poder reial absolut; es van crear les províncies com a divisió territorial de l'Estat espanyol i es va instaurar un sistema electoral censitari, amb predomini del bipartidisme (liberals i conservadors).

Al llarg del **segle XIX** es van efectuar una sèrie de reformes a l'edifici de l'Ajuntament. Per exemple: a principis del segle es va col·locar una làpida romana dedicada a **Lucius Marcius** damunt d'una font que hi havia a la façana. Aquest personatge va ser *Duomvir* (el càrrec de representació política més elevat a nivell local) de l'antiga ciutat d'*Iluro* i simbolitzava l'antiguitat i la tradició política de l'Ajuntament de Mataró. Però el que va marcar definitivament l'aspecte, sobretot exterior, de l'edifici, és l'obra de reformes projectades per l'arquitecte municipal **Miquel Garriga i Roca** (1867). En aquesta nova reforma impera el racionalisme de l'arquitectura neoclàssica: simetria dels espais i les obertures, decoració sòbria amb elements d'inspiració grecoromana i elements simbòlics... L'edifici esdevé un cos exempt (antigament s'hi adosaven cases per la banda de l'actual plaça de l'Ajuntament); es va recomposar una portalada semicircular amb dues finestres a cadascun dels costats i es van incorporar unes fornícules amb unes escultures al·legòriques a la **Prudència** i la **Justícia** (dues virtuts destacades en aquells temps).

Per damunt de les balconades de la primera planta, s'hi disposen els antics escuts de Mataró i Barcelona (recordem que Mataró havia tingut el privilegi de ser "carrer de Barcelona") i tres medallons amb els bustos d'alguns mataronins il·lustres que destaquen tres virtuts: al centre, el **Bisbe Creus** (religiositat) i als laterals l'escultor **Damià Campeny** (artista) i **Antoni Puig Blanch** (literat).

L'edifici va ser coronat per un conjunt escultòric amb els escuts d'armes del Regne d'Espanya i del Principat de Catalunya i al·legories a l'agricultura, la indústria i el mar.

Després de la Guerra Civil, amb el franquisme es va tornar al sistema d'ajuntaments escollits des de dalt, de caràcter presidencialista, amb una representativitat limitada als anomenats "tercios" sindicals i familiars, que eren elegits automàticament.

La mort de Francisco Franco (1975) va donar peu a la transició democràtica. L'any 1979 es van celebrar les primeres eleccions municipals que van dotar Mataró d'un nou govern confiat pels seus ciutadans.

Des del segle XIX, les reformes efectuades a l'edifici es van centrar més en l'interior que en l'exterior. Als anys 70 es van fer unes desafortunades intervencions a l'Ajuntament com la cobertura del pati central i la reforma de despatxos. La darrera gran reforma, duta a terme entre els anys 2002 i 2003, i dirigida per l'arquitecta municipal M. Dolors Periel, retorna a l'edifici la distribució original.

PLANTA BAIXA

VESTÍBUL

Els visitants es dirigiran al pati central de l'edifici, a la planta baixa:

La distribució interior de l'edifici va derivar bàsicament del projecte de Jaume Vendrell del segle XVII, a diferència de la seva decoració, que porta més la signatura de Miquel Garriga i Roca:

A la planta baixa, un vestíbul espaiós connectava les diferents dependències amb els laterals (actualment ocupades per serveis i l'Oficina d'Atenció Ciutadana); a continuació, un pati central de forma quadrada (actualment cobert), envoltat per dotze columnes. Els ciutadans podien realitzar els tràmits administratius a les anomenades "botigues" situades als quatre angles de l'edifici. Al fons del pati, hi havia la Capella de Santa Magdalena que va ser l'única dependència que es va conservar de l'antic hospital i que Garriga i Roca va eliminar per poder fer un accés posterior.

ESCALA

La visita segueix al primer pis, però abans d'arribar-hi s'indica la presència d'un vitrall a mitja escala:

Al primer replà de l'escala s'hi pot observar un vitrall policromat amb l'escut de Mataró encarregat pel consistori l'any 1949. A més del caràcter decoratiu que ofereix a l'escala, és una al·legoria a la tradició històrica de la ciutat de Mataró, que des de fa més de dos mil anys ha tingut diversos noms: *Iluro*, *Alarona* i *Civitas Fracta*.

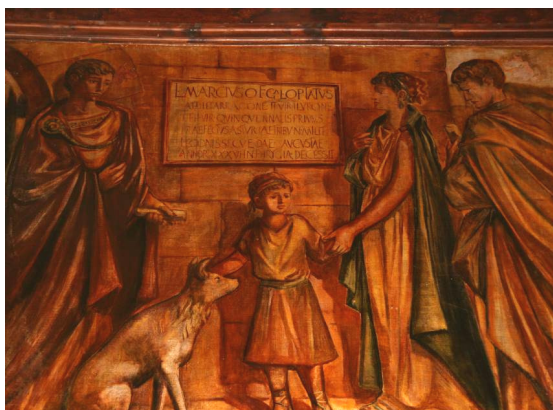
PRIMERA PLANTA

VESTÍBUL I MURALS

Es realitzarà una breu parada al vestíbul per comentar parcialment les darreres reformes de l'edifici i les pintures murals que s'hi conserven.

Al vestíbul de la primera planta s'hi conserven **les pintures murals realitzades l'any 1955 per Jordi Puiggalí**, amb diferents **escenes que narren alguns esdeveniments històrics importants de la ciutat**:

Època romana: a la banda del pati, una recreació ideal de la ciutat romana d'*Iluro* (segle I aC), la població més antiga de Mataró. S'hi representa la làpida de Lucius Marcus Galo Optatus trobada a la Riera l'any 1813.

Època medieval: a l'esquerra, s'hi representa el rei Ferran II el Catòlic que l'any 1480 va concedir el privilegi d'incorporació de Mataró a la Corona d'Aragó (previ pagament de 8.000 florins); així, Mataró es desvinculava de les càrregues feudals de Pere Joan Ferrer i esdevenia Vila amb el privilegi de considerar-se "carrer de Barcelona";

Època moderna: a la banda del Saló de Sessions, s'hi representa la construcció de la muralla de Mataró, que és la transformació urbana més destacada del segle XVI. Els motius per emmurallar la vila eren defensar-se dels enemics i corsaris o aïllar la

població de la pesta; en aquesta banda també s'hi representa l'arribada a Mataró de les relíquies de les santes Juliana i Semproniana provinents del monestir de Sant Cugat l'any 1772.

Època contemporània: a la banda de l'escala s'escenifica l'època de la industrialització de Mataró gràcies a la incorporació del vapor com a motor de les fàbriques tèxtils, que va esdevinir el principal factor per a la construcció de la primera línia fèrria a la península ibèrica. Recordem que el primer ferrocarril de la península va circular entre Barcelona i Mataró el 28 d'octubre de 1848, gràcies a la iniciativa del promotor mataroní Miquel Biada.

SALÓ DE SESSIONS

Del vestíbul s'accedeix, a la dreta, al Saló de Sessions:

Segons els plànols de l'obra de Jaume Vendrell, aquest àmbit és ocupat per l'anomenada *Sala de Negocis* i, a partir del segon terç del segle XIX, va esdevinir la *Sala de Juntas Populares* (amb la reforma de Miquel Garriga i Roca). El Saló de Sessions és el lloc destinat a les reunions del Ple municipal, el màxim òrgan de representació política dels mataronins.

La sobrietat de la decoració de l'obra de Garriga i Roca va ser trencada per una reforma projectada per Josep Puig i Cadafalch, que va ser arquitecte municipal entre els anys 1892 i 1896. Per documents de l'època, sabem que les obres es van iniciar el mes de juliol de 1893 i comptaven amb un pressupost de 500 pessetes.

Puig i Cadafalch va dissenyar un bell sostre enteixinat (conjunt de bigues que s'entrecreuen) que es divideix en cinc trams, i en cadascun d'ells hi ha dues fileres paral·leles decorades amb 24 escuts heràldics de dimensions reduïdes que es van repetint.

En total comptabilitzem 120 escuts que podem resumir en tres blocs temàtics:

Primer bloc - inclou simbologia nacional i local: escuts d'armes del Principat de Catalunya, de la ciutat de Mataró, la creu de Sant Jordi (patró de Catalunya), i l'escut Mataró com a capital de província marítima. Pel que fa al darrer, que posteriorment ha esdevingut la bandera local, cal esmentar que es va adjudicar a Mataró la capitalitat de Província Marítima a mitjans del segle XVIII, la seva demarcació s'estenia des de Montgat fins a Tossa i va arribar a ser la província marítima més dinàmica, si hem de jutjar pel nombre de matrícules d'embarcacions.

Segon bloc - correspon als escuts amb iconografia relacionada amb gremis i oficis (artesans de diverses classes, mariners,...)

Tercer bloc - està representat per un conjunt d'elements heràldics de caràcter decoratiu, amb motius ornamentals vegetals i geomètrics.

En posteriors obres al Saló de Sessions es va canviar el paviment de marbre del sector dels regidors, les lloses de marbre col·locades l'any 1939 procedeixen de la capella de la Mare de Déu del Roser de la Basílica de Santa Maria (les quals actualment resten sota el paviment).

Les darreres obres a l'Ajuntament van sotmetre el Saló de Sessions a una reforma global: es va restaurar el sostre de fusta obra de Puig i Cadafalch; es van recuperar totes les balconeres originals de l'edifici (dues estaven tapades des de l'interior); es va reproduir el vitrall original a totes les obertures; es van recobrir les parets amb un arrambador de fusta clara; i es va dotar la sala de nou mobiliari.

SALA DELS LLEONS

Ens dirigim a la Sala dels Lleons. Abans, però, passem per davant de tres despatxos: la Sala de Regidors, el de l'alcalde i el de les secretàries d'alcaldia. A continuació de la Sala dels Lleons hi ha dues sales amb funció de despatx i els lavabos.

La Sala dels Lleons és l'espai reservat a les reunions de la Comissió Permanent del Govern municipal i altres reunions i hi trobem els següents elements decoratius:

Quadre titulat “Los últimos mártires del Cristianismo” oli sobre tela del pintor José Bermudo Mateos (1884). És un dipòsit del Museu del Prado de l'any 1887 a l'Ajuntament de Mataró. A tall anecdòtic, l'artista va pintar tigres i no lleons ambientats en un coliseu, i per tant a la sala se la coneix de forma errònia.

Plànol original del Pla de l'Eixample (1878) projectat pels arquitectes i enginyers mataronins Melcior de Palau i Emili Cabañes. El desenvolupament urbà, demogràfic i econòmic de Mataró al llarg del segle XIX va facilitar l'empenta constructiva, l'eixamplament de la ciutat i el naixement de nous carrers.

PATI CENTRAL

Finalitzem el recorregut en el nou espai rehabilitat del pati central:

La rehabilitació de l'edifici de l'Ajuntament realitzada l'any 2003 va permetre la recuperació del pati central com a element ordenador de l'edifici. Es va potenciar la circulació perimetral al pati en totes les plantes i la concepció del pati com un element d'entrada de llum a tot l'edifici (obertura de grans finestres en totes les plantes). Al primer pis es va unificar el perímetre del pati amb emplaonats de fusta, on s'hi van penjar els quadres dels mataronins il·lustres.

GALERIA DELS MATARONINS IL·LUSTRES

Aquest és un dels espais més emblemàtics que es poden visitar a l'Ajuntament. El seu origen es remunta al 1840, quan en data de 14 d'octubre es va acordar encarregar el retrat del literat Antoni Puig Blanch. Però, aquest projecte de destinar un espai a l'Ajuntament per acollir els personatges amb més rellevància de la ciutat no es va realitzar fins a la segona dècada del segle XX. Es va inaugurar amb el quadre del Bisbe Mas, Francesc de Paula Mas i Oliver, el 26 de juliol del 1920. A partir d'aleshores es va fer coincidir la presentació d'un quadre amb la celebració de la festivitat de Les Santes.

La Galeria dels Mataronins Il·lustres compta amb catorze personatges (cal destacar que no hi ha cap dona i, com a curiositat, senyalar que el Dr. Pere Montserrat va ser l'únic Il·lustre nomenat en vida).

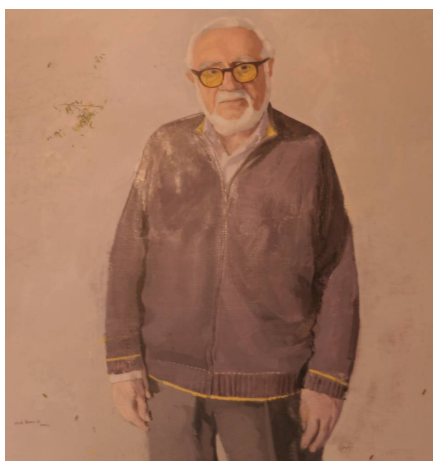
Paret 1 (banda d'El Carreró): Il·lustres números 1, 2, 3 i 4

Núm. 1. Francesc Dorda Germí (Mataró, 1641 - Poblet, 1716)

L'any 1682 va entrar com a monjo i capitular al Reial Monestir de Poblet on va iniciar els seus estudis de Filosofia i Teologia per la futura ordenació sacerdotal. Nomenat Abat de Poblet (1704-1708) i bisbe de Solsona. Fidel a l'arxiduc Carles d'Àustria serà Tresorer General de les rendes reials (1706).

Autor: Rafael Estrany i Ros (Mataró, 1884- Barcelona, 1958). Incorporat a la Galeria dels Mataronins Il·lustres el 28 de juliol de 1935. Es pot observar la figura de Francesc Dorda amb l'hàbit de l'Orde del Císter.

Núm. 2. Pere Montserrat i Recoder (Mataró, 1918 - Jaca, 2017)

Científic de prestigi reconegut en la Botànica, l'Ecologia i l'Agronomia que va rebre nombroses distincions des d'institucions públiques i privades espanyoles i estrangeres. Al 1955 va publicar "Collectanea Botanica", que encara és avui treball de referència per als botànics que treballen en l'àmbit geogràfic del Maresme i de Catalunya.

Membre del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i de l'Institut d'Edafologia de Madrid, va ser fundador (1964) de l'Institut Pirinàic d'Ecologia (Jaca i Saragossa) del CSIC. A l'any 2009 va ser nomenat Mataroní Il·lustre.

Autor: Alberto Romero Gil (Mataró, 1978), incorporat l'any 2011 a la Galeria de Mataronins Il·lustres

Núm. 3. Josep Puig i Cadafalch (Mataró, 1867 - Barcelona, 1956)

Arquitecte, polític, arqueòleg i historiador de l'art. És el mataroní amb més projecció internacional. L'empremta de la seva primera obra arquitectònica es troba a Mataró i Argentona. Va ser arquitecte municipal de Mataró durant els anys 1892-96, i president de la Mancomunitat de Catalunya (1917-23).

Autor: Manuel Cusachs i Xivillé (Mataró,1933 - 2019), figura a la galeria des del març del 2001. Se'ns presenta el personatge a la vellesa en el seu despatx amb actitud reflexiva.

Núm. 4. Antoni Comas i Pujol (Mataró, 1931 - Barcelona, 1981)

Va destacar per una important i brillant trajectòria intel·lectual, científica, acadèmica i personal en pro de la recuperació i divulgació de la llengua i la cultura catalanes.

Al 1953 va començar a exercir de professor a la Universitat de Barcelona (UB) on es va doctorar al 1956. Quatre anys més tard iniciava classes de llengua catalana, les primeres després de la Guerra Civil. Al 1965 va guanyar la càtedra de Llengua i Literatura Catalanes a la UB, la primera creada després de la guerra. Va promoure tota mena d'iniciatives en defensa i estudi de la llengua i la literatura catalanes. Malgrat la seva intensa activitat acadèmica, de recerca científica i

divulgativa, sempre va mantenir els lligams amb Mataró i s'hi va implicar en la vida cultural i social. Una mostra és que al 1976 va rebre la distinció de Mataroní de l'Any. Al 2006, coincidint amb el 25è aniversari de la seva mort, es van organitzar diferents actes d'homenatge a la ciutat.

El 3 de febrer de 2013 es va inaugurar, a l'Escorxador, la biblioteca que porta el seu nom.

La petició d'incorporació d'Antoni Comas a la galeria la van presentar al 2006 la Delegació de Mataró d'Òmnium Cultural en nom propi i d'altres entitats.

Autor: Eduard Novellas (Mataró, 1977) incorporat a la Galeria l'any 2011.

Paret 2 (banda plaça de l'Ajuntament): Il·lustres números 5, 6, 7, 8, 9 i 10

Núm. 5. Damià Campeny i Estrany (Mataró, 1771 - Sant Gervasi de Cassoles, Barcelona, 1855)

Escultor d'estil neoclàssic. Es va formar en el taller d'escultura de Salvador Gurri, a la Llotja de Barcelona i a Roma, on hi va anar becat. Professor i director de l'Escola de la Llotja de Barcelona (1819). El monarca Ferran VII el va nomenar escultor de la seva Cort.

Autor: Josep Robreño i Sagalés (1816-1892). Còpia d'estudi de l'obra de Vivenc Rodés Aries (Alacant, 1783- Barcelona, 1858). El personatge apareix en el seu taller escultòric.

Núm. 6. Josep García i Oliver (Mataró, 1834-1883)

Fundador de l'*Ateneo Mataronés* (1854) i la Biblioteca Popular (1866). També va ser un dels fundadors de la Caja de Ahorros y Monte de Piedad (1863), que posteriorment va ser Caixa Laietana. Nomenat alcalde durant dos mandats de Mataró (1868-1874) pel partit liberal-monàrquic, i va ser elegit diputat a Corts (1881).

Autor: Rafael Estrany i Ros (Mataró, 1884- Barcelona, 1958), que figura a la galeria des del 25 de juliol de 1953. El personatge figura dret en un despatx en actitud laboriosa.

Núm. 7. Miquel Biada i Bunyol (Mataró, 1789 - 1848)

Armador i empresari. Indià enriquit a Amèrica va tornar a Catalunya al 1840, i va dur a terme amb suport econòmic londinenc el seu projecte d'establir la primera línia fèrria a la península entre la ciutat de Mataró i Barcelona (inaugurada el 28 d'octubre de 1848).

Autor: Rafael Estrany i Ros (Mataró, 1884- Barcelona, 1958), que figura a la galeria des del 25 de juliol de 1923. Forma part des de 1915 de la Galeria d'Il·lustres Catalans a l'Ajuntament de Barcelona. El personatge es troba assegut i mostra un llibre que il·lustra el seu projecte ferroviari.

Núm. 8. Melcior de Palau i Català (Mataró, 1842 - Madrid, 1910)

Enginyer i literat. L'any 1878 va elaborar conjuntament amb Emili Cabañes, el Pla de l'Eixample de Mataró. En el camp literari va traduir l'obra de Jacint Verdaguer: "L'Atlàntida" al castellà, i va ser membre de la Reial Acadèmia Espanyola (1908).

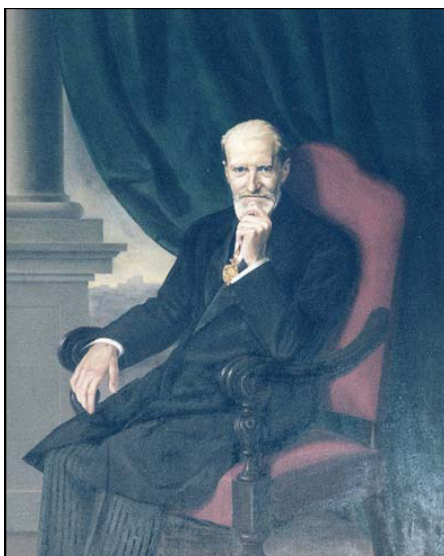
Autor: Antoni de Palau i Simón (Mataró, 1877- 1906), figura a la Galeria des de l'any 1921. El personatge es presenta recolzat en una cadira. A la part superior de l'obra hi ha reflectit l'emblema de l'Escola d'Enginyers de Camins, Canals i Ports.

Núm. 9. Marià Ribas i Bertran (Mataró, 1902 - 1996)

Arqueòleg, historiador i dibuixant català. Va participar a les restauració de Poblet. Pare de l'Arqueologia científica a Mataró. Va ser president fundador, el 1947, de la Secció d'Història i Arqueologia del Museu Municipal; va participar en gran nombre d'excavacions entre les que destaquen els jaciments del poblat ibèric de Burriac i la descoberta de la vil·la romana de Torre Llauder.

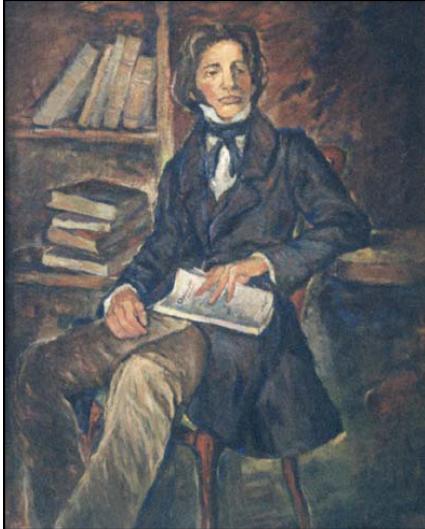
Autor: Manuel Cusachs i Xivillé (Mataró,1933 - 2019), incorporat a la Galeria de Mataronins Il.lustres l'any 2014.

Núm. 10. Manuel de Bofarull de Palau (Mataró, 1851 - Madrid, 1929)

Llicenciat en Filosofia i Lletres i Doctorat en Dret. Va desenvolupar les funcions notarials i les d'advocat, adquirint gran prestigi jurídic a Madrid i Barcelona. En memòria seva es va fundar el Premi Bofarull, que anualment es discerneix entre els treballs de Filosofia o Història. Va fundar el Centre Català de Madrid (1890).

Autor: J. Aristizabal i forma part de la galeria des del 10 de juny de 1949. Se'ns presenta el magistrat vestit amb la toga.

Núm. 11. Antoni Puig Blanch (Mataró, 1775 - Londres, 1840)

Literat i polític liberal passà una llarga temporada a Castella durant el regnat de Carles IV, i serà nomenat catedràtic de la Universitat d'Alcalà d'Henares. L'any 1814 amb la restauració de la monarquia de Ferran VII, Puig Blanch haurà d'exiliar-se a Londres (1815-20). Tornarà al país durant el trienni liberal (1820-23) i serà diputat a Corts, però haurà de tornar a l'exili londinenc (1823).

Quadre: Emilia de Torres (Sabadell, 1910- Barcelona, 2010). Des de l'any 1941 forma part de la Galeria dels Il·lustres mataronins. El personatge té a la mà esquerra la seva obra "Opúsculos".

Paret 3 (banda carrer d'en Palau): Il·lustres números 11, 12 i 13

Núm 12. Francesc de Paula Mas i Oliver (Mataró, 1860- Girona, 1920)

Ordenat sacerdot a l'any 1884, es dedicà a donar embranzida al desenvolupament de la Congregació Mariana, a la Congregació Catequística i a les associacions de caràcter pietós, mèrits que li valgueren per ser il·lustre mataroní. Nomenat canonge magistral de Barcelona, l'any 1909, i al 1915 consagrat bisbe de Girona.

Autor: Rafael Estrany i Ros (Mataró, 1884- Barcelona, 1958), amb aquesta obra pictòrica es va inaugurar la galeria el 26 de juliol de 1920. El personatge apareix amb els atributs propis dels bisbes (anell, creu i bàcul).

Núm. 13. Tomàs Viñas i Sala (Mataró, 1864 - Roma, 1929)

Arxiver i cronista de l'Orde de Calassanç a Roma. Religiós que va exercir la docència en diferents col·legis escolapis de Catalunya. Autor d'obra lírica, i va traduir al llatí "L'Atlàntida" de Jacint Verdaguer.

Autor: Rafael Estrany i Ros (Mataró, 1884- Barcelona, 1958), incorporat a la galeria el 29 de juliol de 1929. El personatge es troba en un indret que recorda la plaça de Sant Pere del Vaticà a Roma.

Núm. 14. Terenci Thos i Codina (Mataró, 1841 - 1903)

Advocat, escriptor i polític. Doctorat en Dret i format en Filosofia i Lletres. Impulsor de la creació de l'Escola d'Arts i Oficis (1888), el Museu de Mataró (1894), i de l'Associació Artístico-Arqueològica de Mataró (1888). A través de la literatura popular, l'associacionisme, la recuperació cultural i la política (impulsor de la Renaixença i Jocs Florals), Thos i Codina era un candidat idoni per ser il·lustre mataroní.

Autor: Mariano Arós de Bofarull, incorporat a la galeria des del 29 de juliol de 1922. El personatge figura en el seu despatx vestit amb la toga de jurista envoltat pels premis de poesia guanyats als Jocs Florals (Mestre en Gai Saber).

CRÈDITS

Textos

Pilar Vera Sanromà

Ramon Reixach i Puig

Documentació

Teresa Miró i Lligonya

Teresa Manasanch i Sanahuja

Imatges i digitalització

Ajuntament de Mataró

ACTIUM SCP

